

Bazy Danych

w wykładzie wykorzystano:

1. dr inż. Piotr Macioł, wykłady
2. dr Maciej Bobrowski, *Wykład z programowania baz danych*, <http://gryf.mif.pg.gda.pl/~mate/wyklady/bazy/>

Serwery Baz Danych

Krzysztof Regulski

WIMiIP, KISiM,

regulski@metal.agh.edu.pl

Konsultacje: wtorek, godz. 15:00 – 16:30

B5, pok. 409

- MySQL jest szybkim, wielowątkowym serwerem relacyjnych baz danych obsługującym język zapytań baz danych – SQL.
- Pracuje w systemie wielodostępowym
- Jest bardzo szybki i wydajny
- Najnowsze wersje posiadają wbudowane wydajne i bezpieczne mechanizmy transakcji i widoków.
- Jest jednym z najbardziej popularnych serwerów baz danych.

Uruchamianie

```
c:\mysql\bin> mysql -u root -p
Enter password: ****
Welcome to the MySQL monitor. Commands end
with ; or \g.
Your MySQL connection id is 456 to server
version 4.1.2
```

```
Type 'help' for help.
```

```
mysql>
```

Opcje uruchamiania - I

-u *nazwa użytkownika*;

-p *hasło użytkownika*;

-h *adres internetowy* komputera, na którym znajduje się serwer baz danych MySQL, domyślnie jest to komputer lokalny localhost czyli IP 127.0.0.1 ;

-P *numer portu* warstwy transportowej modelu TCP/IP, na którym nasłuchuje serwer baz danych komputera. Najczęściej jest to numer 3306 ;

Opcje uruchamiania - II

-e *polecenie SQL*, wykonanie polecenia SQL, podanego w cudzysłowach po opcji -e, przekierowanie informacji do okna terminala i powrót do powłoki użytkownika;

-B, wypisywanie każdego rekordu w nowej linii, a kolumn rozdzielonych tabulatorem. Przydatna opcja w przypadku wysyłania wyników zapytania na okno terminala (razem z opcją -e);

-V, wypisanie wersji serwera bazy danych MySQL i powrót do powłoki; nie ma trybu interaktywnego;

Podstawowe polecenia

- **help** wyświetla listę podstawowych poleceń wraz z krótkim opisem;
- **use *nazwa_bazy_danych*** służy do wyboru bazy danych;
- **source *nazwa_pliku*** wykonuje polecenia zebrane w pliku;
- **pager *nazwa_programu*** przekierowuje wyjście z zapytań do odpowiedniego programu;
- **nopager** wyłącza przekierowanie wyjścia z zapytań;
- **tee *nazwa_pliku*** zapisuje sesję pracy z bazą danych; wszystkie wydane polecenia będą logowane w pliku; aby zakończy zapisywanie do pliku wystarczy wydać polecenie **notee**
- **show databases** wyświetla nazwy wszystkich baz danych na serwerze baz danych, do użytkownik ma dostęp;
- **show tables** wyświetla listę wszystkich tabel wybranej bazy danych;
- **describe | desc *nazwa_tabeli*** wyświetla informacje o strukturze tabeli;
- **select now()** wyświetla aktualną datę i godzinę;
- **select user()** wyświetla nazwę użytkownika i nazwę komputera, z którego nastąpiło połączenie z bazą danych;

Typy danych - BLOB

MySQL obsługuje cztery typy **BLOB** i cztery **TEXT**:

- tinyblob - od 0 do 255 znaków
- blob - od 0 do 65 535 znaków
- mediumblob - od 0 do 16 777 216 znaków
- longblob - od 0 do 2 147 483 648 znaków
- (tiny-, medium-, long-) **TEXT** - od 0 do 2 147 483 648 znaków
(nie rozróżnia małych i wielkich znaków)

BLOB przechowuje znaki w formie numerycznej, porównywanie i sortowanie odbywa się poprzez wartości numeryczne. TEXT – na podstawie *character set*.

- ‘a’ oraz ‘a ’ w przypadku TEXT będą sobie równe, dla BLOB - nie

Operatory i funkcje

`:=`

`||` OR, `XOR`, `&&` AND

`BETWEEN`, `CASE`, `WHEN`, `THEN`, `ELSE`

`=`, `<=>` (NULL-safe equal), `>=`, `>`, `<=`, `<`, `<>`, `!=`, `IS`, `LIKE`,
`REGEXP`, `IN`

`-`, `+`, `*`, `/`, `DIV`, `%`, `MOD`

`<<`, `>>`, `^`, `|`, `&`, `-` (unary minus), `~` (unary bit inversion)

`NOT`, `!`

`BINARY`, `COLLATE`

Operatory i funkcje

- Jeśli po obydwu stronach operatora znajduje się wartość NULL to wynik operacji porównania jest NULL, poza przypadkiem operatora \leq
- Jeśli po obydwu stronach operatora są stringi, to są one porównywane jak stringi.
- Jeśli po obydwu stronach operatora są liczby całkowite, to są one porównywane jak liczby całkowite.
- Wartości szesnastkowe są traktowane tak jak "binarne" stringi, poza przypadkiem, kiedy z jednej strony operatora mamy wartość szesnastkową a z drugiej liczbę.
- Jeśli jednym z argumentów jest zmienna typu `TIMESTAMP` lub `DATETIME` a drugim jest stała, to podczas operacji porównania stała jest zamieniana do typu `TIMESTAMP` i dopiero wtedy następuje porównanie.
- We wszystkich innych przypadkach argumenty są porównywane jak liczby zmiennoprzecinkowe (rzeczywiste).
- Domyślnie operacje porównywania stringów nie uwzględniają wielkości liter. Dlatego `'string1'` jest taki sam jak `'StRinG1'`.
- Za pomocą funkcji `CAST()` można zamienić argument do odpowiedniego typu danej. Ponadto kodowanie stringów można zamienić na inne kodowanie przy pomocy funkcji `CONVERT()`.

Funkcje

- COALESCE(*wart1,wart2,...*) zwraca pierwszą wartość z listy nierówną NULL
- LEAST(*wart1,wart2,...*) zwraca najmniejszą wartość z listy. Argumenty są porównywane według następujących zasad:
 - » jeśli wszystkie wartości są liczbami całkowitymi to są porównywane jak liczby całkowite
 - » jeśli wszystkie wartości są liczbami rzeczywistymi to są porównywane jak liczby rzeczywiste
 - » jeśli jakiś argument jest stringiem ze znaczącą wielkością znaków, to argumenty są porównywane tak, jak stringi z uwzględnieniem rozróżniania wielkości znaków
 - » we wszystkich innych wypadkach, argumenty są porównywane tak jak stringi, przy czym nie rozróżnia się wielkości znaków.
- GREATEST(*wart1,wart2,...*) zwraca największą wartość z listy. Argumenty są porównywane na takich samych zasadach jak w przypadku funkcji LEAST()
- ISNULL(*wyr*) zwraca 1 jeśli *wyr* jest równe NULL, w przeciwnym wypadku zwraca 0
- INTERVAL(*N,N1,N2,N3,...*) zwraca indeks pierwszego mniejszego od *N* elementu z listy, albo -1 jeśli *N* jest równe NULL.

Wyrażenia regularne

- *wyr* REGEXP *wzorzec*
- *wyr* RLIKE *wzor*

Dopasowywanie wzorca *wzor* do wyrażenia *wyr*. *wzor* może być tzw. rozszerzonym wyrażeniem regularnym. Wyrażenie zwraca wartość 1 jeśli dopasowanie się powiodło i 0 jeśli się nie powiodło. Jeśli *wzor* lub *wyr* jest NULL, wtedy wynik też jest NULL. RLIKE jest synonimem REGEXP dla kompatybilności z mSQL.

- STRCMP(*wyr1*,*wyr2*) zwraca 0 jeśli parametry są takie same, -1 jeśli pierwszy argument jest mniejszy od drugiego, oraz 1 w innych wypadkach.
- BINARY(*wyr*) zamienia *wyr* występujący z prawej strony operatora do stringu "binarnego,,
- LIKE jest szybsze, ale porównuje cały ciąg znaków, REGEXP wyszukuje wyrażenia w dowolnym miejscu ciągu znaków

Polecenia dotyczące tabel

- ANALYZE TABLE sprawdza tylko klucze (główne i obce) w tabeli.
- CHECK TABLE sprawdza tabelę pod względem jakichkolwiek błędów jak również spójność samych danych w tabeli.
- OPTIMIZE TABLE. Polecenie to jest używane po wykonaniu większej ilości zmian w tabeli (usunięcie sporej ilości rekordów, update większej ilości danych). Usuwane lub zmieniane rekordy są zapisywane na specjalnej liście i kolejna operacja INSERT powoduje przesunięcie odpowiednich indeksów.
- REPAIR TABLE. Naprawia prawdopodobnie zepsutą tabelę. Może się to zdarzyć na przykład po gwałtownym wyłączeniu zasilania.
- BACKUP TABLE. Polecenie to powoduje skopiowanie minimalnej ilości plików z tablicami potrzebnych do odtworzenia tabeli z backupu.
- RESTORE TABLE. Polecenie odtwarza tabelę lub tabele z backupu wykonanego poleceniem BACKUP TABLE

Procedury składowane

- Procedura jest umiejscowiona bezpośrednio w systemie bazy danych, a nie po stronie klienta.
- Pozwala to na zmniejszenie liczby kroków wymiany danych pomiędzy klientem a systemem zarządzania bazą danych, co może przyczynić się do wzrostu wydajności systemu.
- Zastosowanie procedur składowanych pozwala również wprowadzić bardziej przejrzysty interfejs pomiędzy bazą danych a aplikacjami z niej korzystającymi.
- **Zalety:**
 - » uporządkowanie/centralizacja operacji na bazie danych
 - » wprowadzanie reguł bezpieczeństwa (klient ma prawo wykonać procedurę, a nie wykonać dowolne zapytanie)
 - » zmniejszenie liczby interakcji z bazą danych

Procedury użytkownika

- Aby móc zdefiniować procedurę w mysql trzeba posiadać odpowiednie przywileje (CREATE ROUTINE, ALTER ROUTINE, EXECUTE).
- Można to sprawdzić poleceniem SHOW GRANTS FOR 'user'@'localhost';).
- Może się zdarzyć, że konieczne będzie uruchomienie skryptu *mysql_fix_privilege_tables*. Może go uruchomić zwykły użytkownik bazy danych, nie potrzebne są do wykonania tego skryptu uprawnienia administratora.

Procedury użytkownika

- Podczas definiowania procedury przeszkadzać może znak średnika ';'. Wystarczy, że w konsoli mysql wpisujemy np "DELIMITER //", co pozwoli nam na zapisanie kodu.
- Natomiast znak średnika zastąpi '//', a na końcu warto wpisać "DELIMITER ;//", tak aby średnik miał swoje dawne "znaczenie".
- Poza tym warto ustawić zmienną globalną *log_bin_trust_function_creators* na **1**. Pozwoli to nam na zapisywanie funkcji. Możemy się do tego celu posłużyć poleceniem *SET GLOBAL log_bin_trust_function_creators = 1;*, które wpisujemy w konsoli mysql.
- wygodnie jest pisać wszelkie funkcje w osobnym pliku *.sql, a później korzystać z polecenia "source *nazwa_pliku*" w konsoli mysql.

Procedury użytkownika

- Procedurę wywołuje się poleceniem `CALL procedura()`
- Nie można używać wewnątrz procedur takich poleceń jak: `CREATE PROCEDURE`, `ALTER PROCEDURE`, `DROP PROCEDURE`, `CREATE FUNCTION`, `DROP FUNCTION`, `CREATE TRIGGER`, `DROP TRIGGER`.

Parametry

- Po nazwie procedury, podczas jej definicji, można zdefiniować listę parametrów w nawiasach okrągłych.
- `CREATE PROCEDURE p5 () ...` pusta lista argumentów
- `CREATE PROCEDURE p5 ([IN] nazwa typ_danych) ...` jeden parametr wejściowy. Słowo `IN` jest opcjonalne, gdyż parametry domyślnie są wejściowe.
- `CREATE PROCEDURE p5 (OUT nazwa typ_danych) ...` jeden parametr wyjściowy. Słowo `OUT` jest obligatoryjne.
- `CREATE PROCEDURE p5 ([INOUT] nazwa typ_danych) ...` jeden parametr wejściowy i wyjściowy jednocześnie.

Procedury użytkownika

```
mysql> CREATE PROCEDURE p5 (p INT) SET @x = p //  
Query OK, 0 rows affected (0.00 sec)
```

```
mysql> CALL p5(12345)//  
Query OK, 0 rows affected (0.00 sec)
```

```
mysql> SELECT @x//  
+-----+  
| @x      |  
+-----+  
| 12345   |  
+-----+  
1 row in set (0.00 sec)
```

Procedury użytkownika

```
mysql> CREATE PROCEDURE p6 (OUT p INT) SET p = -5 //  
Query OK, 0 rows affected (0.00 sec)
```

```
mysql> CALL p6(@y)//  
Query OK, 0 rows affected (0.00 sec)
```

```
mysql> SELECT @y//  
+-----+  
| @y |  
+-----+  
| -5 |  
+-----+  
1 row in set (0.00 sec)
```

Wewnątrz procedur można deklarować zmienne widoczne wewnątrz bloku (zmienne lokalne).

```
mysql> CREATE PROCEDURE p8 ()  
BEGIN  
    DECLARE a INT;  
    DECLARE b INT;  
    SET a = 5;  
    SET b = 5;  
    INSERT INTO tab VALUES (a);  
    SELECT s1 * a FROM tab WHERE s1 >= b;  
END; //
```

Zmienne deklarowane są zaraz po słowie BEGIN.

Klauzula DEFAULT

```
mysql> CREATE PROCEDURE p10 ()  
BEGIN  
    DECLARE a, b INT DEFAULT 5;  
    INSERT INTO t VALUES (a);  
    SELECT s1 * a FROM t WHERE s1 >= b;  
END; //
```

Słowo DEFAULT umożliwia nadanie wartości początkowych zmiennym.

Zasięg zmiennych

```
mysql> CREATE PROCEDURE p11 ()
BEGIN
  DECLARE x1 CHAR(5) DEFAULT 'outer';
  BEGIN
    DECLARE x1 CHAR(5) DEFAULT 'inner';
    SELECT x1;
  END;
  SELECT x1;
END; //
```

```
mysql> CALL p11(); //
| x1      |
| inner   |
1 row in set (0.02 sec)
+-----+
| x1      |
| outer   |
1 row in set (0.02 sec)
```

```
Query OK, 0 rows affected (0.02 sec)
```

Wewnątrz procedur składowanych można używać wyrażeń warunkowych

```
mysql> CREATE PROCEDURE p12 (IN par1 INT)
  BEGIN
  DECLARE v1 INT;
  SET v1 = par1 + 1;
  IF v1 = 0 THEN
    INSERT INTO tab VALUES (17);
  END IF;
  IF par1 = 0 THEN
    UPDATE tab SET s1 = s1 + 1;
  ELSE
    UPDATE tab SET s1 = s1 + 2;
  END IF;
  END; //
```

Wyrażenie CASE

```
mysql> CREATE PROCEDURE p13 (IN par1 INT)
BEGIN
  DECLARE v1 INT;
  SET v1 = par1 + 1;
  CASE v1
    WHEN 0 THEN INSERT INTO tab VALUES (17);
    WHEN 1 THEN INSERT INTO tab VALUES (18);
    ELSE INSERT INTO tab VALUES (19);
  END CASE;
END; //
```

```
-WHILE ... END WHILE  
-LOOP ... END LOOP  
-REPEAT ... END REPEAT  
-GOTO
```

WHILE ... END WHILE

```
mysql> CREATE PROCEDURE p14 ()  
BEGIN  
    DECLARE v INT;  
    SET v = 0;  
    WHILE v < 5 DO  
        INSERT INTO tab VALUES (v);  
        SET v = v + 1;  
    END WHILE;  
END; //
```


Pętle II

```
mysql> CALL p14() //
```

```
Query OK, 1 row affected (0.00 sec)
```

Nie ma się co martwić, że dostaliśmy 1 row affected bo ta informacja dotyczy tylko ostatniego polecenia INSERT.

```
mysql> SELECT * FROM tab; //
```

```
+-----+  
| s1    |  
+-----+
```

.....

```
|      0 |  
|      1 |  
|      2 |  
|      3 |  
|      4 |  
+-----+
```

```
9 rows in set (0.00 sec)
```

REPEAT ... END REPEAT

```
mysql> CREATE PROCEDURE p15 ()
BEGIN
  DECLARE v INT;
  SET v = 0;
  REPEAT
    INSERT INTO tab VALUES (v);
    SET v = v + 1;
  UNTIL v >= 5
  END REPEAT;
END; //
mysql> CALL p15() //
Query OK, 1 row affected (0.00 sec)
mysql> SELECT COUNT(*) FROM tab //
+-----+
| COUNT(*) |
+-----+
|          14 |
+-----+
1 row in set (0.00 sec)
```

LOOP ... END LOOP

```
mysql> CREATE PROCEDURE p16 ()
BEGIN
  DECLARE v INT;
  SET v = 0;
  znacznik: LOOP
    INSERT INTO tab VALUES (v);
    SET v = v + 1;
    IF v >= 5 THEN
      LEAVE znacznik;
    END IF;
  END LOOP;
END; //
```

Pętlę LOOP opuszcza się słowem `LEAVE`.

Znaczniki

```
mysql> CREATE PROCEDURE p17 ()
zn1: BEGIN
zn2: WHILE 0 = 1 DO LEAVE zn2; END WHILE;
zn3: REPEAT LEAVE zn3; UNTIL 0 =0 END REPEAT;
zn4: LOOP LEAVE zn4; END LOOP;
END; //
```

Znaczników można używać przed BEGIN, WHILE, REPEAT, LOOP. Są to jedyne miejsca w procedurach, w których rozpoczynanie wyrażeń znacznikami jest dozwolone.

Można też używać znaczników na końcach tych wyrażeń. Mają wtedy znaczenie organizacyjne kodu; pełnią funkcję komentarzy.

```
mysql> CREATE PROCEDURE p18 ()
zn1: BEGIN
zn2: WHILE 0 = 1 DO LEAVE zn2; END WHILE zn2;
zn3: REPEAT LEAVE zn3; UNTIL 0 =0 END REPEAT zn3 ;
zn4: LOOP LEAVE zn4; END LOOP zn4;
END zn1 ; //
```

ITERATE

```
mysql> CREATE PROCEDURE p20 ()
BEGIN
DECLARE v INT;
SET v = 0;
znacznik: LOOP
    IF v = 3 THEN
        SET v = v + 1;
        ITERATE znacznik;
    END IF;
    INSERT INTO tab VALUES (v);
    SET v = v + 1;
    IF v >= 5 THEN
        LEAVE znacznik;
    END IF;
END LOOP;
END; //
```

GOTO

GOTO nie jest elementem standardu SQL.

```
mysql> CREATE PROCEDURE p... ()  
  BEGIN  
    ...  
    LABEL label1;  
    ...  
    GOTO label1;  
    ...  
  END; //
```

Składowane procedury umożliwiają logowanie błędów

Przykład: Załóżmy, że chcemy logować informacje o błędach, jakie mogą się pojawić podczas umieszczania nowych danych w tablicach. Załóżmy, że chcemy aby w specjalnej tablicy pojawiały się informacje o błędach związanych z więzami między parą klucza głównego i obcego.

```
mysql> CREATE TABLE tab1
s1 INT, PRIMARY KEY (s1))
ENGINE=INNODB; //
mysql> CREATE TABLE tab2 (s1 INT, KEY (s1),
FOREIGN KEY (s1) REFERENCES tab1 (s1))
ENGINE=INNODB; //
mysql> INSERT INTO tab2 VALUES (5); //
...
```

```
ERROR 1216 (23000): Cannot add or update a child row: a
foreign key constraint fails
```

- Rozpoczęliśmy utworzeniem tablicy rodzic, następnie utworzyliśmy tablicę dziecko.
- Używamy tablic typu INNODB więc spodziewamy się, że podczas wstawiania rekordów do tablicy dziecko będą automatycznie sprawdzane relacje między odpowiednimi rekordami.
- Następnie próbujemy wstawić rekord do tablicy dziecko z wartością w polu klucz obcy, która nie istnieje w polu klucz główny tablicy rodzic.
- Objawił się kod błędu związany z takim zachowaniem - kod 1216. Ten kod błędu wykorzystamy do napisania naszej procedury.

Utwórzmy tablicę, w której będziemy logować informacje o błędach.

```
mysql> CREATE TABLE error_log (error CHAR(80)) //
```

Następnie budujemy naszą procedurę.

```
mysql> CREATE PROCEDURE p22 (param INT)
BEGIN
    DECLARE EXIT HANDLER FOR 1216
    INSERT INTO error_log VALUES
        (CONCAT('Time: ', current_date,
        '. Foreign Key Reference Failure For
        Value = ', param));
    INSERT INTO tab2 VALUES (param);
END; //
```

Obsługa błędów IV

- Wyrażenie DECLARE EXIT HANDLER zapewnia obsługę błędów.
- Znaczy ono dosłownie, że jeśli pojawi się błąd nr 1216, wówczas procedura wstawi nowy rekord do tablicy error_log z taką treścią jaką zdefiniowano w procedurze.
- Słowo EXIT oznacza, że procedura zakończy działanie gdy zostanie wykryty błąd 1216 (można też wymusić dalsze działanie bez przerywania kolejnych działań).

- Po wywołaniu procedury p22

```
mysql> CALL p22(5) //
```

- wstawienie wartości 5 do tab2 zakończy się błędem. Jednak tym razem nie pokaże się nam na ekranie żaden błąd. Do tablicy error_log zostanie wstawiony jeden nowy rekord.

Składnia DECLARE HANDLER

```
DECLARE  
{ EXIT | CONTINUE }  
HANDLER FOR  
{ kod_błędu | { SQLSTATE znak_błędu } | warunek }  
wyrażenie SQL
```

Jak widać, obsługa błędu polega na napisaniu kodu procedury, który uruchomi się w odpowiednim momencie. Można wyróżnić dwa przypadki: pierwszy - EXIT - który już widzieliśmy a który powoduje opuszczenie procedury tuż po próbie wykonania polecenia, która właśnie zwróci nam odpowiedni błąd, i drugi - CONTINUE - który nie spowoduje przerwania działania procedury, lecz cały dalszy kod jest wykonywany jak gdyby nic się nie stało.

Przykład DECLARE CONTINUE HANDLER

```
mysql> CREATE TABLE tab (s1 int, primary
key(s1)); //
CREATE PROCEDURE p23 ()
BEGIN
    DECLARE CONTINUE HANDLER
    FOR SQLSTATE '23000' SET @x2 = 1;
    SET @x = 1;
    INSERT INTO tab VALUES (1);
    SET @x = 2;
    INSERT INTO tab VALUES (1);
    SET @x = 3;
END; //
```

W przykładzie powyżej użyto dodatkowo SQLSTATE (23000), który zapewnia trochę ogólniejszą obsługę błędów niż po prostu kod błędów. W tym wypadku jest sprawdzana poprawność nie tylko dla klucza obcego ale też dla klucza głównego.

- Pierwszym wyrażeniem, które jest w tej procedurze wykonywane jest SET @x = 1;
- Następnie wartość 1 jest wstawiana do tablicy tab w pole, które jest kluczem głównym.
- Następnie wartością x a właściwie (@x) staje się 2 (SET @x = 2;).
- Następnie procedura próbuje wstawić wartość 1 w pole, które jest kluczem głównym w tablicy tab.
- Oczywiście taki INSERT się nie powiedzie, gdyż pole s1 jest unikalne. Zatem, ponieważ polecenie INSERT się nie powiedzie i nie powiedzie się, gdyż jest to błąd '23000', uruchomi się obsługa błędu i wyrażeniem, które się kolejno wykona będzie wyrażenie SET @x2 = 1;
- Ale to nie koniec ponieważ zadeklarowaliśmy CONTINUE HANDLER i kolejnym wyrażeniem, które się wykona będzie SET @x = 3; a więc wyrażenie, które stoi bezpośrednio po wyrażeniu SQL, które spowodowało uruchomienie obsługi błędu.

– Zatem po wywołaniu procedury p23:

```
mysql> CALL p23 () //  
Query OK, 0 rows affected (0.00 sec)  
mysql> SELECT @x, @x2 //  
+-----+-----+  
| @x    | @x2    |  
+-----+-----+  
| 3     | 1      |  
+-----+-----+  
1 row in set (0.00 sec)
```

DECLARE

- DECLARE warunek
- Przy pomocy warunku możemy jakby nadać błędowi dodatkowy identyfikator, tutaj ciąg znaków.
- Na początek jeszcze raz definicja tablicy tab
- ```
mysql> CREATE TABLE tab
s1 INT, PRIMARY KEY (s1))
engine=innodb; //
```

Następnie już odpowiednia procedura.
- ```
mysql> CREATE PROCEDURE p24 ()  
BEGIN  
    DECLARE `Błąd relacji klucz główny-obcy`  
    CONDITION FOR SQLSTATE '23000';  
    DECLARE EXIT HANDLER FOR  
    `Błąd relacji klucz główny-obcy` ROLLBACK;  
    START TRANSACTION;  
        INSERT INTO tab VALUES (1);  
        INSERT INTO tab VALUES (1);  
    COMMIT;  
END; //
```

- W przykładzie najpierw definiujemy inny identyfikator dla błędu 23000. Następnie (drugi DECLARE używamy tego identyfikatora do zdefiniowania właściwej reakcji na błąd 23000 (teraz tylko inaczej nazywany w ciele procedury). Widzimy, że tak naprawdę reakcją na błąd jest zakończenie transakcji ze skutkiem ROLLBACK.
- Spróbujmy uruchomić tą procedurę:

```
mysql> CALL p24 () //  
Query OK, 0 rows affected (0.28 sec)
```

```
mysql> SELECT * FROM tab//  
Empty set (0.00 sec)
```

Jak widać, do tablicy `tab` nic nie zostało wstawione. Inaczej mówiąc, zadziałał mechanizm ROLLBACK transakcji (obydwa polecenia INSERT znajdowały się przecież wewnątrz transakcji).


```
- mysql> CREATE PROCEDURE p25 (OUT w1 INT)
  BEGIN
    DECLARE a,b INT;
    DECLARE cur1 CURSOR FOR SELECT s1 FROM tab;
    DECLARE CONTINUE HANDLER FOR NOT FOUND
      SET b = 1;
    OPEN cur1;
    REPEAT
      FETCH cur1 INTO a;
    UNTIL b = 1
    END REPEAT;
    CLOSE cur1;
    SET w1 = a;
  END; //
```

- Procedura rozpoczyna się od deklaracji. Akurat w tym miejscu kolejność deklaracji jest istotna.
- Najpierw deklaracja zmiennych, następnie deklaracja kursora (`DECLARE cur1 CURSOR FOR`, następnie deklaracja obsługi błędu (w tym przypadku zamiast kodu błędu lub odpowiedniego `SQLSTATE` podajemy `NOT FOUND` co jest tym samym co użycie kodu błędu `13160` lub `SQLSTATE '02000'`). Jeśli zamienilibyśmy kolejność, wówczas zostałby zgłoszony błąd.

- Pierwszym wykonanym poleceniem jest otworzenie kursora OPEN cur1;. A ponieważ cur1 jest skojarzony z poleceniem SELECT s1 FROM tab więc w tym miejscu uruchomi się właśnie to polecenie SELECT.
- Następnie jakby wyłapujemy to co zwraca polecenie SELECT. Zakładamy bowiem, że w tabeli tab jest wiele rekordów z wartościami w polu s1. Polecenie FETCH cur1 INTO a; powoduje umieszczenie danych rekordu w zmiennej a. Dzieje się tak dopóty, dopóki w tablicy tab są rekordy. Jeśli ich zabraknie, wówczas uruchomi się obsługa błędu (braku rekordów) i do zmiennej b zostanie wstawiona wartość 1 zgodnie z tym, jak zadeklarowano obsługę takiego błędu. A ponieważ $b = 1$ jest warunkiem zakończenia pętli UNTIL, więc w tym momencie nastąpi zakończenie pętli.
- Dalej zamykamy cursor (nie musimy tego robić, gdyż procedura w momencie zakończenia działania sama zrobi to za nas) a dalej do zmiennej wyjściowej w1 wstawiamy wartość zmiennej a a zatem dane ostatniego rekordu w tablicy tab (właściwie z pola s1).

– Spróbujmy wykonać tą procedurę.

```
–mysql> CALL p25 (@w1)//  
Query OK, 0 rows affected (0.00 sec)  
mysql> SELECT @w1//  
+-----+  
| @w1 |  
+-----+  
| 5    |  
+-----+  
1 row in set (0.00 sec)
```

– Ponieważ ostatnim rekordem w tablicy tab był rekord z wartością 5 w polu s1, więc w zmiennej w1 jest też 5.

Ograniczenia kursorów

- Kursorów nie można zmieniać (wykonywać na nich UPDATE). Można powiedzieć, że są **READ ONLY**. Nie można napisać:
 - `FETCH cursor1 INTO var1;`
`UPDATE tab SET col1 = 'var' WHERE CURRENT OF cursor1;`
- Kursory są też **NOT SCROLLABLE**, co oznacza, że możemy za pomocą kursorów pobierać tylko następne rekordy. Nie możemy poruszać się w tył i do przodu na liście rekordów. Nie można zrobić czegoś takiego:
 - `FETCH PRIOR cursor1 INTO var1;`
`FETCH ABSOLUTE 55 cursor1 INTO var1;`
- Właściwość **ASENSITIVE** oznacza, że od momentu otworzenia kursora aż do momentu jego zamknięcia nie powinniśmy wykonywać żadnych zmian w tablicach, które używamy przy deklaracji kursorów. W przeciwnym wypadku może się okazać, że dostaniemy zupełnie inne wyniki niż oczekiwaliśmy.

Jak definiujemy składowaną funkcję?

```
mysql> CREATE FUNCTION fun (n DECIMAL(3,0))
    RETURNS DECIMAL(20,0)
BEGIN
    DECLARE wsp DECIMAL(20,0) DEFAULT 1;
    DECLARE licznik DECIMAL(3,0);
    SET licznik = n;
    wsp_petla: REPEAT
        SET wsp = wsp * licznik;
        SET licznik = licznik - 1;
    UNTIL licznik = 1
    END REPEAT;
    RETURN wsp;
END //
```

Definicja podobna jest, jak widać, do definicji procedury, przy czym dodatkowo musimy dodać klauzulę RETURN gdyż funkcja zawsze coś zwraca. Musimy też zdefiniować jakiego typu dane zwraca funkcja.

- Jednak funkcje mają pewną "wadę". Otóż nie można w definicji funkcji operować na tablicach, nie można wykonywać transakcji, co można było robić przy pomocy procedur. Zatem, w ciele funkcji niedozwolone są następujące komendy SQL:
- ALTER 'CACHE INDEX' CALL COMMIT CREATE DELETE
DROP 'FLUSH PRIVILEGES' GRANT INSERT KILL
LOCK OPTIMIZE REPAIR REPLACE REVOKE
ROLLBACK SAVEPOINT
'SET zmienna_systemowa' 'SET TRANSACTION'
SHOW 'START TRANSACTION' TRUNCATE UPDATE
- W przyszłości ma się to zmienić w MySQL. Jak widać, lepszym rozwiązaniem jest zatem używanie procedur ze zmienną OUT

Metadata

- Metadata to dane o danych. Inaczej mówi się na takie dane: słowniki danych, albo katalog systemowy.
- Zobaczmy co MySQL może nam powiedzieć na temat utworzonych przez nas danych - procedur i funkcji. Wszystkie one są przechowywane w odpowiednich tablicach w bazie mysql. Są to więc dane w tablicy.
- Dwa sposoby dowiedzenia się czegoś o procedurach i funkcjach składowanych w tablicach bazy mysql wykorzystują polecenia SHOW, zaś dwa następne wykorzystują polecenia SELECT.

- SHOW CREATE PROCEDURE - To polecenie nie zwróci nam dokładnie tego wszystkiego co napisaliśmy kiedy definiowaliśmy procedurę, ale zwraca dość sporo informacji. Jest to dość podobne polecenie do SHOW CREATE TABLE. Przykład:

```
– mysql> show create procedure p6 //
+-----+-----+-----+
| Procedure | sql_mode | Create Procedure |
+-----+-----+-----+
| p6       |          | CREATE PROCEDURE |
|          |          | `db5`.`p6` (out p |
|          |          | int) set p = -5  |
+-----+-----+-----+
```

– **SHOW PROCEDURE STATUS** To polecenie zwróci nam trochę więcej i trochę innych informacji.

```
– mysql> SHOW PROCEDURE STATUS LIKE 'p6'//  
+-----+-----+-----+-----+  
| Db     | Name  | Type          | Definer          | ...  
+-----+-----+-----+-----+  
| db5   | p6    | PROCEDURE     | root@localhost  | ...  
+-----+-----+-----+-----+  
1 row in set (0.01 sec)
```

- SELECT FROM mysql.proc
- Dane o procedurze są zawarte głównie w tablicy mysql.proc. Jest to jednak na tyle duża tablica, że nie będę przytaczał pełnego wyniku.
- Przykład:

```
mysql> SELECT * FROM mysql.proc WHERE name = 'p6'//
+-----+-----+-----+-----+
| db    | name  | type      | specific_name | ...
+-----+-----+-----+-----+
| db5   | p6    | PROCEDURE | p6             | ...
+-----+-----+-----+-----+
1 row in set (0.00 sec)
```

- SELECT FROM INFORMATION_SCHEMA Jest to chyba najlepszy sposób na to, aby dowiedzieć się jak najwięcej o zdefiniowanych procedurach. Jednak jest dość złożony.
- INFORMATION_SCHEMA jest bazą danych informacyjną. Przechowywane są tam informacje o innych bazach danych serwera MySQL. Wewnątrz INFORMATION_SCHEMA znajduje się kilka tablic "tylko do czytania". Są to tzw. widoki, nie właściwe tablice, zatem nie są z nimi skojarzone żadne pliki.

```
mysql> SELECT COUNT(*) FROM
INFORMATION_SCHEMA.ROUTINES
WHERE ROUTINE_SCHEMA = 'baza1';//
+-----+
| COUNT(*) |
+-----+
|          28 |
+-----+
1 row in set (0.02 sec)
```

- Do usunięcia procedury służy komenda `DROP PROCEDURE`,
- `mysql> DROP PROCEDURE p6 //`
- Istnieje też komenda umożliwiająca zmianę definicji procedury (`ALTER PROCEDURE`), jednak łatwiej jest chyba definicję całej procedury zapisywać w pliku, a jeśli zachodzi potrzeba zmiany procedury wystarczy usunąć starą wersję i w pliku z definicją procedury wstawić nową definicję, a następnie zawartość pliku wlać do odpowiedniej bazy danych.

porównanie z bazą Oracle (i językiem PL/SQL).

- » W systemie Oracle język procedur jest bardziej zaawansowany. Na przykład możemy manipulować tablicami i używać transakcji w funkcjach, czego nie możemy zrobić za pomocą MySQL.
- » Trochę inna jest składnia niektórych wyrażeń, na przykład: `a:=b` zamiast `SET a=b`.
- » W bazach Oracle możemy użyć `RETURN` w definicji procedury, natomiast w MySQL używamy `LEAVE` etykieta. Czyli, zamiast `CREATE PROCEDURE ... RETURN; ...` w MySQL używamy `CREATE PROCEDURE nazwa() etykieta: BEGIN ... LEAVE etykieta; END`.
- » W przypadku kursorów w bazie Oracle możemy deklarować kursor po otwarciu go. MySQL wymaga, aby najpierw była deklaracja a potem otwarcie kursora.
- » W przypadku kursorów w bazie Oracle możemy napisać `CURSOR nazwa IS` zaś w MySQL piszemy `DECLARE nazwa CURSOR`.

- W bazie Oracle można by więc napisać:

```
– CREATE PROCEDURE
nazwa
AS
var1 INTEGER
var1 := 55
END
```

- Zaś w MySQL wyglądało by to tak:

```
– CREATE PROCEDURE
nazwa
BEGIN
DECLARE var1 INTEGER;
SET var1 = 55;
END
```

- Jak widać, w Oracle nie ma średników za poleceniami SQL w procedurach.
- Oczywiście różnic jest znacznie, znacznie więcej. Zostały wymienione tylko te, które dotyczyły materiału przerobionego wyżej. Istnieje oprogramowanie <http://www.ispirer.com>, za pomocą którego można przerobić kod procedury z PL/SQL na kod procedury działający w MySQL.

- porównanie z bazą SQL Server
 - » Microsoft SQL Server umożliwia dostęp do tablic z poziomu funkcji, podczas gdy MySQL nie ma takich możliwości.
 - » zmienne w procedurach w SQL Server rozpoczynają się znakiem et (@), podczas gdy zmienne w MySQL są po prostu znakami alfanumerycznymi (nie zaczynają się znakiem et). Oczywiście mogą takie zmienne wystąpić, ale co innego wtedy znaczą.
 - » Za pomocą SQL Server możemy zadeklarować zmienne w następujący sposób DECLARE v1 [typ], v2 [typ], zaś za pomocą MySQL możemy napisać tylko: DECLARE v1 [typ]; DECLARE v2 [typ].
 - » SQL Server nie ma bloków kodu otoczonych BEGIN ... END zaś MySQL wymaga używania bloków BEGIN ... END.
 - » SQL Server nie wymaga aby wyrażenia w procedurach kończyły się średnikami, zaś w MySQL wyrażenia wewnątrz procedury lub funkcji muszą się kończyć średnikami.
 - » SQL serwer posiada specjalne zmienne wskazujące w danej chwili na numer rekordu z tablicy. MySQL ma natomiast funkcję FOUND_ROWS().

- » SQL Server posiada inną składnię pętli WHILE...BEGIN W MySQL zaś jest pętla WHILE...DO.
 - » Jeśli w SQL Server mamy w procedurze zmienną o nazwie @x to w MySQL oznacza to zmienną sesji, a nie zmienną procedury. Zatem trzeba nazwę tej zmiennej zamienić na inną. Ale trzeba przy tym uważać, aby nie obciąć po prostu znaczka @ gdyż wtedy może się okazać, że jest x to nazwa kolumny w tablicy.
- Oczywiście różnic jest dużo, dużo więcej.

- W bazie Microsoft SQL SERVER można więc napisać:

```
– CREATE PROCEDURE
nazwa
AS
DECLARE @x VARCHAR(100)
EXECUTE jakas_proced @x
DECLARE c CURSOR FOR
SELECT * FROM tab
END
```

- Zaś w MySQL wyglądało by to tak:

```
– CREATE PROCEDURE
nazwa
()
BEGIN
DECLARE v_x VARCHAR(100);
CALL sp_procedure2(v__x);
DECLARE c CURSOR FOR
SELECT * FROM t;
END
```

- porównanie z bazą DB2
 - » Baza DB2 (IBM) posiada więcej możliwości niż MySQL w zakresie pisania procedur i funkcji. Między innymi umożliwia dostęp do tablic z poziomu funkcji.
 - » W DB2 mamy wyrażenia ze zmiennymi PATH, SIGNAL, można przeładowywać nazwy funkcji (różnią się one wtedy parametrami).
 - » w DB2 mamy składnię etykieta: ... GOTO etykieta zaś w MySQL mamy label etykieta; ... GOTO etykieta".
 - » Należy jednak podkreślić bardzo duże podobieństwo między procedurami pisanymi w DB2 i w MySQL.

– W bazie IBM DB2 można więc napisać:

```
– CREATE PROCEDURE
nazwa
(param1 INTEGER)
LANGUAGE SQL
BEGIN
    DECLARE v INTEGER;
    IF param1 >=5 THEN
        &mnbsp; CALL p26();
        &mnbsp; SET v = 2;
    END IF;
    INSERT INTO tab VALUES (v);
END
@
```

– Zaś w MySQL wyglądało by to tak:

```
– CREATE PROCEDURE
  sp_name
  (parameter1 INTEGER)
  LANGUAGE SQL
  BEGIN
    DECLARE v INTEGER;
    IF param1 >=5 THEN
      CALL p26();
      SET v = 2;
    END IF;
    INSERT INTO tab VALUES (v);
  END
  //
```

Wyzwalacze (triggery)

- Trigger jest obiektem związanym z tablicą, który aktywuje się gdy do tablicy następuje odpowiednie zapytanie.
- W poniższym przykładzie definiujemy tablicę a następnie trigger związany z tą tablicą, który będzie uruchomiony w momencie wykonania polecenia INSERT (a właściwie tuż przed nim) wstawiającego dane do tej tablicy.
- Trigger oblicza sumę elementów jednego z pól tablicy we wszystkich rekordach.
- **Przykład**
- ```
mysql> CREATE TABLE konto (numer INT, ile DECIMAL(10,2));
mysql> CREATE TRIGGER konto_bi BEFORE INSERT ON konto
FOR EACH ROW SET @sum = @sum + NEW.ile;
```

- Aby sprawdzić jak to działa, można wstawić do tablicy konto odpowiednie wartości i sprawdzić, jaka jest wartość zmiennej @sum. A zatem

```
mysql> SET @sum = 0;
mysql> INSERT INTO konto
VALUES (137, 14.98), (141, 1937.50), (97, -100.00);
mysql> SELECT @sum AS 'Suma';
+-----+
| Suma |
+-----+
| 1852.48 |
+-----+
1 row in set (0.00 sec)
```

- Widzimy, że trigger policzył sumę w polu ile z wszystkich wierszy $14.98 + 1937.50 - 100$
- Aby zniszczyć trigger, należy się posłużyć komendą DROP TRIGGER i użyć nazwy triggera razem z nazwą tablicy w notacji kropkowej.
- `mysql> DROP TRIGGER konto.konto_bi;`

Po co są triggerery

- Pozwalają sprawdzać i zapobiegać dostawaniu się do bazy danych "nieodpowiednich danych".
- Możemy zmieniać polecenia INSERT, UPDATE i DELETE lub w ogóle ich zaniechać w zależności od tego, jakie informacje dostarczy nam trigger.
- Możemy monitorować aktywność działań na danych w bazie danych w czasie sesji z bazą danych.
- Podczas definicji triggerów możemy używać tych samych wyrażeń, których używaliśmy przy definicji składowanych procedur i funkcji a w szczególności:
  - » słów BEGIN oraz END a zatem możemy używać struktur blokowych w triggerach.
  - » słów IF, CASE, WHILE, LOOP, REPEAT, LEAVE, ITERATE a zatem możemy sterować w sposób kontrolowany przepływem danych i dokonywać decyzji co dalej zrobi trigger.
  - » słów DECLARE i SET, a zatem możemy deklarować i definiować zmienne, tak jak w procedurach i funkcjach.

Po co są triggerery

- możemy deklarować uchwyt.
- Jak widzimy, w triggerach możemy prawie to samo co w funkcjach i procedurach.
- Triggerery różnią się jednak od nich tym, że **automatycznie** są uruchamiane podczas wykonywania konkretnych zapytań do konkretnych tablic, umożliwiają zatem dość specyficzne ograniczanie dostępu do danych a jednocześnie normują sposób dostępu do danych w taki sposób jak tylko to zdefiniujemy.
- Tak samo, jak w przypadku funkcji, tak i w przypadku triggerów nie możemy używać podczas ich definicji następujących wyrażeń:
- **START TRANSACTION, COMMIT, ROLLBACK**

Jak definiujemy trigger?

- `mysql> CREATE TRIGGER`
  - `{ BEFORE | AFTER }`
  - `{ INSERT | UPDATE | DELETE }`
  - `ON < tablica >`
  - `FOR EACH ROW`
  - `< specjalne_wyrazenie_SQL >`
- Triggery muszą mieć nazwę. Ich nazwa nie może być dłuższa niż 64 znaki, zatem przypominają pod tym względem inne obiekty w bazie danych (tablice, zmienne, procedury, itp).
- Triggery są nierozdzielnie związane z tablicami. Zatem w dalszej części wykładu o triggerach przyjęto konwencję, według której w nazwie triggera jest nazwa tablicy.

- Triggery uruchamiane są przed (ang. BEFORE (w skrócie B)) lub po (ang. AFTER (w skrócie A)) zadaniem poleceniu, zatem dla szybkiej identyfikacji triggera do ich nazwy będzie zawsze dodawana literka B lub A. Ponadto triggery uruchamiane są w momencie wykonywania na tablicy konkretnego polecenie SQL (INSERT (w skrócie I), UPDATE (w skrócie U) lub DELETE (w skrócie D)) i w dalszej części wykładu do nazwy triggera będzie też dodawana odpowiednia litera w celu identyfikacji triggera.
- Przykłady
  - » tab1_bu - nazwa triggera, który związany jest na stałe z tablicą tab1, i uruchamiany jest przed (b, before) wykonywaniem poleceń UPDATE (u).
  - » studenci_ad - nazwa triggera, który związany jest na stałe z tablicą studenci i który uruchamiany jest po (a, after) wykonaniu na danych w tej tablicy poleceń DELETE (d, delete).
  - » towar_ai - nazwa triggera, który związany jest na stałe z tablicą towar, i który uruchamiany jest po (a, after) wstawieniu danych do tej tablicy (i, INSERT).

- Odnoszenie się do wartości pól poprzez zwyczajną nazwę pola może być w przypadku triggerów dwuznaczne. Nie wiadomo bowiem o którą wartość chodzi w przypadku, kiedy nie wykonano jeszcze polecenia INSERT (bi - BEFORE INSERT) a trigger już się uruchomił i może pracować na wszystkich wierszach (FOR EACH ROW) z tabeli.
- Analogicznie jest w przypadku usuwania rekordów i uruchamiania triggerów po wykonaniu polecenia DELETE. Zdefiniowano więc dwa słowa: OLD oraz NEW, które jasno definiują, o które dane nam chodzi. W przypadku poleceń INSERT możemy używać jedynie słowa NEW, w przypadku poleceń DELETE jedynie słowa OLD, natomiast w przypadku komend UPDATE, zarówno OLD jak i NEW.

– Przykład użycia obydwu słów w poleceniu UPDATE

```
– mysql> CREATE TRIGGER tab_au
 BEFORE UPDATE ON tab;
 FOR EACH ROW
 BEGIN
 SET @old = OLD.s1;
 SET @new = NEW.s1;
 END; //
```

– Jeśli tablica tab zawiera jeden wiersz z wartością 10 w polu s1 i wykonam polecenie UPDATE tab SET s1 = s1 + 1; wówczas, kiedy wykonywanie tego polecenia zostanie zakończone, zmienna @old zawierać będzie wartość 10, natomiast zmienna @new zawierać będzie wartość 11.

Przykład

- Utwórzmy prostą tabelę i zdefiniujmy związany z nią trigger. Tutaj, podobnie jak w przypadku procedur i funkcji należy najpierw zdefiniować znak końca polecenia, gdyż w innym wypadku, w przypadku złożonych triggerów, znak końca polecenia wewnątrz triggera może zostać zinterpretowany jako znak końca definicji triggera. Tutaj, we wszystkich przykładach poniżej, znakiem końca polecenia będzie podwójny ukośnik //.

```
– mysql> DELIMITER //;
```

```
mysql> CREATE TABLE tab (s1 INTEGER) //
```

```
mysql> CREATE TRIGGER tab_bi
 BEFORE INSERT ON tab
 FOR EACH ROW
 BEGIN
 SET @a = 'trigger włączony';
 SET NEW.s1 = 105;
 END; //
```

```
mysql> DELIMITER ; //
```

Następny przykład

- Zdefiniujemy trigger, który będzie sprawdzał wprowadzane zmiany w tabeli. Jeśli ktoś wykona polecenie UPDATE na danych w tabeli zdefiniowanej poniżej, wprowadzając dowolne zmiany, wówczas za każdym razem (dla każdego wiersza FOR EACH ROW) nowa wartość będzie sprawdzana i dopiero kiedy pomyślnie przejdzie testy zostanie zaakceptowana, w przeciwnym wypadku zostanie wprowadzona wartość z zakresu od 0 do 100.
- Użyjemy tabeli konto zdefiniowanej wcześniej, z wartościami wcześniej już wprowadzonymi.

```
mysql> SELECT * from konto;
```

```
+-----+-----+
| numer | ile |
+-----+-----+
137	14.98
141	1937.50
97	-100.00
+-----+-----+
3 rows in set (0.00 sec)
```

```
mysql> DELIMITER //;

mysql> CREATE TRIGGER konto_bu
 BEFORE UPDATE ON konto
 FOR EACH ROW
 BEGIN
 IF NEW.ile < 0 THEN
 SET NEW.ile = 0;
 ELSEIF NEW.ile > 100 THEN
 SET NEW.ile = 100;
 END IF;
 END; //
mysql> DELIMITER ; //
```



```
mysql> UPDATE konto SET ile=-20;
Query OK, 3 rows affected (0.13 sec)
Rows matched: 3 Changed: 3 Warnings: 0
```

```
mysql> SELECT * from konto;
```

```
+-----+-----+
| numer | ile |
+-----+-----+
137	0.00
141	0.00
97	0.00
+-----+-----+
```

```
3 rows in set (0.00 sec)
```

```
mysql> UPDATE konto SET ile=105;
Query OK, 3 rows affected (0.00 sec)
Rows matched: 3 Changed: 3 Warnings: 0
```

```
mysql> SELECT * from konto;
```

numer	ile
137	100.00
141	100.00
97	100.00

```
3 rows in set (0.00 sec)
```

- Widoki (ang. views) są dostępne od wersji 5.1 MySQL
- `mysql> CREATE VIEW v1 AS SELECT col1 FROM tab;`
Query OK, 0 rows affected (0.01 sec)
- Z widoków możemy zawsze korzystać za pomocą poleceń SELECT. Niektóre widoki są też zmienialne, tzn. można na nich wykonywać polecenia UPDATE, DELETE a nawet INSERT.

- Nie można definiować widoków dla tablic tymczasowych lub tymczasowych widoków. Jest to standard SQL i tak samo jest w MySQL.

```
mysql> CREATE TEMPORARY TABLE tab1 (col1 INT);
Query OK, 0 rows affected (0.27 sec)
```

```
mysql> CREATE VIEW v_tab1 AS SELECT * FROM tab1;
ERROR 1352 (HY000): View's SELECT contains a
temporary table 'tab1'
```

```
mysql> CREATE TEMPORARY VIEW vvv AS SELECT 'a';
ERROR 1064 (42000): You have an error in your SQL
syntax; ...
```

- Widok nie może mieć takiej samej nazwy jak jakakolwiek istniejąca w bazie danych tablica lub widok.

```
mysql> CREATE TABLE tab (s1 INT);
Query OK, 0 rows affected (0.30 sec)
```

```
mysql> CREATE VIEW tab AS SELECT 'a';
ERROR 1050 (42S01): Table 'tab' already exists
```

- Nie można utworzyć widoku dla tablicy, która aktualnie nie istnieje w wybranej bazie danych.
- ```
mysql> CREATE VIEW v AS SELECT * FROM tablica_nieistniejąca;
ERROR 1146 (42S02): Table 'db5.tablica_nieistniejąca' doesn't
exist
```
- System Oracle posiada opcję FORCE do zdefiniowania widoku pomimo braku tablicy.
- Nie można utworzyć widoków jeśli nie mamy odpowiednich przywilejów:
- ```
mysql> CREATE VIEW v AS SELECT 'a' FROM tab;
ERROR 1142 (42000): create view command denied to user
'user'@'localhost' for table 'v'
```
- Od wersji 5.* trzeba posiadać przywilej CREATE VIEW albo przywilej SUPER czyli przywilej administratora.

- Nie można definiować widoków i w czasie definicji odwoływać się do zmiennych sesji lub do innych zmiennych.
- ```
mysql> CREATE VIEW v1 AS SELECT * FROM tab
  WHERE s1 = @var1 AND s2 = ?;
ERROR 1351 (HY000): View's SELECT contains a variable or
parameter

mysql> CREATE PROCEDURE p1 (param INT)
  CREATE VIEW v2 AS SELECT param FROM tab//
Query OK, 0 rows affected (0.01 sec)

mysql> CALL p1(5)//
ERROR 1351 (HY000): View's SELECT contains a variable or
parameter
```

- Na razie nie można używać podzapytań w widokach. Jest to wada MySQL.
- ```
mysql> CREATE VIEW v3 AS SELECT * FROM
 (SELECT s1 FROM t1) AS x;
ERROR 1349 (HY000): View's SELECT contains a subquery in the
FROM clause
```
- Podczas definicji widoku nie możemy nazywać dwóch kolumn w taki sam sposób.
- ```
mysql> CREATE TABLE t1 (kol1 INT);  
Query OK, 0 rows affected (0.29 sec)  
  
mysql> SELECT kol1, kol1 FROM t1;  
Empty set (0.00 sec)  
  
mysql> CREATE VIEW vt1 AS SELECT kol1, kol1 FROM t1;  
ERROR 1060 (42S21): Duplicate column name 'kol1'
```

- Chociaż przy pojedynczym poleceniu SELECT jest to dozwolone, to jednak w przypadku widoków nie można tak zrobić. W przypadku widoków (tablic) każda kolumna musi być unikalna tak jak unikalne muszą być nazwy kolumn (atrybutów) w zwykłych tablicach.
- Nie można używać innej liczby kolumn w definicji widoku niż w definicji tablicy.
- ```
mysql> CREATE VIEW v (s1) AS SELECT s1, s2 FROM tab;
ERROR 1353 (HY000): View's SELECT and view's field list
have different column counts
```



- Tabela CHARACTER\_SETS: W tej tabeli są dostępne informacje analogiczne jak po wykonaniu polecenia SHOW CHARACTER SET. Czyli możemy dostać informacje o dostępnych sposobach kodowania znaków w bazie MySQL. Przykłady kolumn:
- CHARACTER\_SET\_NAME - zawiera informacje o sposobach kodowania dostępnych dla bieżącego użytkownika.
- DEFAULT\_COLLATE\_NAME - zawiera informacje o bieżącym sposobie porównywania znaków
- MAXLEN - zawiera liczbę bajtów potrzebnych do przechowywania każdego znaku w danym systemie kodowania.

- Tabela COLLATIONS: W tej tabeli przechowywane są informacje o dostępnych sposobach porównywania znaków w ciągach znaków dostępnych dla bieżącego użytkownika.
- Przykłady kolumn:
- COLLATION\_NAME - zawiera informacje o dostępnych sposobach porównywania znaków międzynarodowych dla bieżącego użytkownika. Jest to ta sama informacja, która dostalibyśmy w kolumnie COLLATION wykonując polecenie SHOW COLLATION.
- CHARACTER\_SET\_NAME - domyślny sposób kodowania znaków, którego dotyczy porównywanie COLLATION\_NAME. Jest to ta sama informacja, jaką dostalibyśmy w kolumnie CHARSET wykonując polecenie SHOW COLLATION.
- SORTLEN - ilość pamięci potrzebnej do sortowania ciągów znaków zakodowanych sposobem takim jak w kolumnie CHARACTER\_SET\_NAME i porównywanych tak jak to określono w kolumnie COLLATION\_NAME. Jest to taka sama informacja jak w kolumnie SORTLEN po wydaniu komendy SHOW COLLATION.

- Tabela `COLLATION_CHARACTER_SET_APPLICABILITY`: Zawiera w dwóch swoich kolumnach informacje o dostępnych sposobach kodowania dla każdego sposobu porównywania dostępnego dla bierzącego użytkownika.
- Przykłady kolumn:
  - `COLLATION_NAME` - zawiera informacje o możliwych sposobach porównywania dla bierzącego użytkownika.
  - `CHARACTER_SET_NAME` - zawiera informacje o możliwych sposobach kodowania znaków dla bierzącego użytkownika, dla których stosuje się sposób porównywania.

- Tabela COLUMN\_PRIVILEGES: W tej tabeli znajdują się wszystkie informacje dotyczące przywilejów kolumnowych nadanych dla bieżącej bazy danych.
- Nie ma odpowiednika SHOW. Zamiast niego można zebrać te informacje korzystając z wyników poleceń SHOW GRANTS oraz SHOW FULL COLUMNS.

- Tabela COLUMNS: Zawiera informacje o dostępnych kolumnach w bazie danych dla bieżącego użytkownika. Ekwiwalentem tych informacji są informacje uzyskane poleceniem SHOW COLUMNS.
- Tabela KEY\_COLUMN\_USAGE: Zawiera informacje o kolumnach dostępnych dla bieżącego użytkownika, które w jakiś sposób są związane parami kluczy główny-obcy lub są częścią klucza głównego (pamiętamy, że klucz główny może się składać z więcej niż jednej kolumny).
- Nie ma odpowiednika w postaci polecenia SHOW dla takich informacji.

- Tabela ROUTINES Tabela ROUTINES zawiera informacje o dostępnych dla aktualnego użytkownika składowanych procedurach i funkcjach.
- SPECIFIC\_NAME - zawiera informacje o nazwach procedur i funkcji składowanych dostępnych do wykonywania dla aktualnego użytkownika.
- ROUTINE\_CATALOG - zawsze NULL, gdyż MySQL nie wspiera katalogowania w bazach danych. Ale ROUTINE\_CATALOG jest w standardzie SQL.
- ROUTINE\_SCHEMA - zawiera informacje o bazie danych, z którą związana jest składowana procedura lub funkcja.
- ROUTINE\_TYPE - procedura lub funkcja.
- DTD\_IDENTIFIER - w przypadku funkcji jest tu informacja o typie zwracanych danych.
- ROUTINE\_DEFINITION - tak dużo definicji ciała procedury lub funkcji, na ile pozwala na to długość pola.
- SECURITY\_TYPE - twórca lub odtwórca ('DEFINER' or 'INVOKER').
- i jeszcze wiele innych. Są to dość cenne informacje, szczególnie dla administratora, gdyż większość z tych informacji jest niedostępna w tablicy mysql.proc.

- Tabela `SCHEMA_PRIVILEGES`: Ta tabela zawiera informacje o przywilejach nadanych na poziomie globalnym. Dość ładnie sformatowane dane o przywilejach, aczkolwiek podobne informacje dostaniemy wykonując polecenie `SHOW GRANTS`.
- Tabela `SCHEMATA`: Zawiera informacje o bazach danych, do których aktualny użytkownik ma dostęp. Analogiczne dane dostaniemy wykonując `SHOW DATABASES`, aczkolwiek w przypadku schematów informacyjnych mamy jeszcze dane np. o systemie kodowania w tych bazach danych.
- Tabela `STATISTICS`: Zawiera informacje o indeksach w tablicach, do których ma dostęp aktualny użytkownik. Taka tablica nie jest w standardzie SQL. Analogiczne dane uzyskamy (w okrojonej wersji) wydając polecenie `SHOW INDEXES`.

- Tabela `TABLE_CONSTRAINTS`: Zawiera dość cenne informacje o tablicach, do których ma dostęp aktualny użytkownik, w których występują klucze główne i obce. Takie informacje są dość cenne, gdyż właściwie nie ma prostej metody dowiedzenia się takich rzeczy poza poleceniem `SHOW CREATE TABLE`.
- Tabela `TABLE_PRIVILEGES`: dostarcza informacje o przywilejach na poziomie tablicowym dla aktualnej bazy danych. Nie ma odpowiednika. Można ją natomiast posłużyć poleceniami: `SHOW FULL COLUMNS` oraz `SHOW GRANTS`.
- Tabela `TABLES`: Zawiera informacje o tablicach dostępnych w aktualnej bazie danych aktualnie pracującemu użytkownikowi. Podobne dane dostaniemy też wykonując `SHOW TABLE STATUS`.



– Czyli na przykład:

```
– mysql> SELECT * FROM INFORMATION_SCHEMA.TABLES
WHERE TABLE_NAME='tab1';
```

– podobnie:

```
– mysql> SHOW TABLE STATUS LIKE 't1%';
```

- Tabela USER_PRIVILEGES: Tabela zawiera informacje o wszystkich użytkownikach i ich przywilejach w aktualnej bazie danych. Trochę więcej informacji jest zebrane w tabeli mysql.user.
- Czyli na przykład:
- `mysql> SELECT * FROM INFORMATION_SCHEMA.USER_PRIVILEGES;`
i podobnie:
- `mysql> SELECT * FROM mysql.user;`

- Tabela VIEWS Pokazuje widoki, które są dostępne dla aktualnego użytkownika. Nie ma odpowiednika SHOW.
- TABLE_CATALOG - zawsze NULL, gdyż MySQL nie wspiera idei katalogowania baz danych.
- TABLE_SCHEMA - pokazuje informacje o bazie danych, z która związane są widoki.
- TABLE_NAME - nazwa widoku, do którego użytkownik ma dostęp.
- VIEW_DEFINITION - definicja widoku, czyli odpowiedniego polecenia SELECT.
- CHECK_OPTION - zawiera informacje o wartości tej klauzuli w definicji widoku. Może więc to być: 'NONE', 'LOCAL', lub 'CASCADED'.
- IS_UPDATABLE - informacja o tym czy widok jest zmienny czy też nie.